

פרופים בני יומא

מאת עזמות

מזל-טוב, רבותי, וסימן טוב לכלנו ולכל ישואל!

שני יהודים כוזה האנגלית. הרברט סטואל, הנציב הראשון כיהודה, הוא זיור ה פ נ י ם ולויר רידינג, המשנה-למלך מהורו ועד כוש בירח הדבש הוא זיור ה ח ו ז י ן. בריטניה הגדולה נתן נה בידי היהודים מכית ומחוג, ועכשיו חסר רק ז'בוטינסקי להיות שר המלחמה...

ושמה אני על זה לא כ"כ מאהבת מרדכי כמו משנאת המן, כי מה יאמרו הגויים? "היהודים כבשו את אנגליה!" "ממשלה יהודית בלונדון!"

"הפרטי כלים של זקני-ציון מתקיימים!" אדרבא, יאמרו מה שיאמרו, וינרא בעינא דשטנא!

ושמה אני כיהוד על הצהרתו של יודינו הוסן רי פאספילד לב"כ היט"א: "לך אמור ליהודיך כי יכולים הם לברך עלי כרכת, "שפטרנו", אעפ"י ש-דעתי אין להאמין לבני עשרת-השבטים עד יום מותם..."

ואלוהי דמסתפינא, הייתי אומר שאלולי באה כל המהפכה הזו אלא בטביל להפטר ממנו — דיונו!

אין מה לדבר: סטואל שלנו הוא בר-מזל, שני בנה ממחלתו של לויד-ג'ורג', זה הוולשי הקטן מחסידו אומות העולם, ומסופקני מאד אם סטואל שר ה פ נ י ם או רידינג מיניסטר ה ח ו ז י ן יוכלו לתקן לנו את "המערכה" כאן, אבל דבר אחד ברור הוא לנו. הם לא יצוו ולא ירשו לעשות פרעות בא"י.

ובכ"ו, דאו מה בין בני לבן המי. אצלם, אצל הגויים בלונדון, הלאומיות (פטריוטיזם בלע"ז) קורמת למפלגה ולמעמד—ומעשה בלרווין יוכיח— אמנם מקדונלד הסקוצי (אנב, כמעט כל נציבנו ופקידינו העליונים הם סקוצ'ים), הוא בעי אמביציה ממש כמו ויצמן שלנו, ואינו רוצה בשוט אופן לעזוב את הכסא. הוא סיכן ומוזמן ללכת עם הימין ולרבי עם השמאל שלו, ובלבד ישעל כסאו לא ישב זה...

לא בן בלרווין, שהיה "פריימר" כמה פעמים — הוא כוותר ל"בן-גוריון" שלהם בלונדון ומקבל "עליה" שנית, כי שעת-חירום—שאני עדיין לא בחר לו "תיק", אבל חושב אני כי הוא יטפל בתכנית-הפתוח (לא זו של א"י!) אלא של אנגליה לויב את הלי"ש, מחמת שמפלגת הפועלים הביאה את אנגליה לידי מיסבר כספי, מיט כמו שהביאה מפלגת-הפועלים עד דכא את תל-אביב, וכא לורד-דיונונוף והצילה...

ואצלו? — כלום היה, למשל, מסכים ויצמן או אפילו לפסקי להיות יום אחד תחת כרנדיים? או, הישמע ארלוזורוב לסופרסקי או לפארבשטיין שאינם מבני מפלגתו?

אצלנו, העיקר היא המפלגה (רשימה א'!), ואח"כ בא הבית-הלאומי ועאר מיני שטויות ותרכלים כאחלה...

הוא אשר אמרתי לכם: שני מיני תל-אביב ישנם כא"י: ת"א של היהודים ות"א של הערבים.

בת"א של היהודים חי לו היהודי כאלתיים

כאודיסה ובני-דודנו—כמו ב"גן-העדן" התורכי על רחולות...

ובת"א של הערבים, עושים בני-דודנו "שבת לעצמם", יוצאים בהפגנות ביום ובלילה, רוגמים את עשרת השבטים באבנים ומקבלים מהם "בונ-בונים", ויהודי בכל-יראה ובכל-ימצא ישם—וזהו: יש כם!

ואם תרצו, הרי יש גם תל-אביב כשכם נופא. לא יאומן כי יסופר, אבל זה אמת.

ערבו אחד עשיר משכם, שנהל-אהב בת"א, חסים בנבלום הערבית שורה שלמה של בתים לב-נים ונאים וקרא להם לא פחות ולא יותר, מ"ר ח ו ב ת ל"א ב י ב"...

וכאשר יצאו ה"אוולאר" (פרחחים) בהפגנות ב"שכם, וראו כי תל-אביב שלנו היא רחוקה והמש"טרה היא קרובה, הלכו ל"רחוב תל-אביב" שלהם, ועשו בה את ההפגנות הראשונות, ושם קבה את ה"מפלגה" הגדולה...

* * *

ואיך כתוב שם? — "אם החילות לנפל"...

המפלגה הראשונה שלהם היתה—אם אפשר להניד — מ ת י מ ט י ת...

כשטענו בני דודנו לפני הנציב כנגד עשרים וחמישה אלף יהודים שנכנסו בלי רשות, ענה להם כי מתוך 25 אלף, נכנסו רק 18 אלף ערבים, ונס-תתכו טענותיהם.

המפלגה השנית היתה להם כ"תל-אביב" של הגויים. שם היה שכחה וששון. לקחו את ה"שקצים" אל החדר ולמדו אותם "בלק" עם כל ל"ב פירושים, כשתי מאות הובלו אחר כבוד ישר ל"חדר-גדיא" בירושלים עיה"ק, חצי חריסר לבית-התולים וארבעה-בנים נתבקשו לישיבה-של-מעלה... ועוד זרועם של עשרת-השבטים נטויה—כש-היא אינה רוצה"...

ואחרון אחרון חביב—המפלגה הגדולה בתוכני ירושלים עיה"ק.

הן ידעתם את המעשה: ביום ראשון זה הלך מינין שלם מ"המאכערם" מבני-דודנו להגיש את מהאתם לפני הרשות, בלויית עוגי-מלך-הכשן ועוד שושבינין מבני דודנו, בני עשו ובני ישמעאל, ולו את המחותנים עד בית הממשלה...

בראש המנין הלך ר' משה קוימא, הגבור מ"אל"צ מימינו והגבר ראה ע נ י ם משמאלו, וכיד אחד כניפתם אל החצר נסגרו השערים מאח-דיהם. נתבחרו קצת "הגבורים", כי הששו ל"חד-גדיא", וביתוד חורו פניהם ותרבושיהם בראותם לפנייהם את כבאי-האש, ישמדו לפנייהם ככובע-הנחשת המבריקים ומוזוינים כצנורות מים כנגדם... ואולם, ישועת ה' כהרה עין, ובין הגע הופיע ירכישו של הנציב, ישמציא ישם "במקרה". כישאלו מאתי בני-המשלחת על הנציב, ענה להם: Sorry! הנציב אמר כי אינו בבית...

הנציב יא בא מפני קדושת השבת שלו, גם המזכיר הראשי ובני המזכיר קבלו היום "הפשי", ואפילו רוחי ונשמתו בני מבני ישמעאל, שהוא רגיל לבוא ביום ראשון—לא בא היום מפני שבת שבתו...

באין ברירת, מסר ר' משה קוימא לשליש את ה"ברוטסטו", הפך את פניו בלא ברכת-פטרין וי-יא עם בני-לוייתו מחצר המלך סר וזעק...

מישם שמו את פניהם ללכת אל הקונסולים, אבל בתאים הופיע לפנייהם עוגי-מלך-הכשן את קומפני יחסמו לפנייהם את כל הדרכים; רק בדרך אחת נשארה להם ללכת אל מיצד העיר-הפועל כדי לערוך "פרוטסט" חדש...

כל התחלובה עשתה רושם על "מחוסרי עבודה" של האינטליגנציה הערבית...

מה לעשות? — וה"דולה" אינה תמיד

"מעאנה"...

מה לעשות והמזכיר-המנהיג של בני-דודנו הגמל מבני-הכסין, זכה לשמע מפי עוגי-מלך הכשן: "אל תהי י ל ד"..." לא בלשון "איף-יורפליו", דברו אליהם האנגלים, כי אם בסקל וברובת...

* * *

ונכור היום בעירנו עכשוו הוא, בלי שום ספק, הנגל ספייסר, המפקד החדש לביטריה, שהוא מצטיין לא רק בתפקידו הקשה והאחראי אלא גם ב Sense of humour בחוש של הומור אנגלי.

הנה, למשל, מספרים כי בזמן האחרון עשה הנגל מפקד לכל שוטרים, ובתוך היאלון היתה שאלה על הלשונות הרשמיות בארץ המדוברות בפי כל אחד מהשוטרים.

רבים מהשוטרים הכריטיים רשמו כי יודעים הם גם את הישפה הערבית.

— "מה יודעים אתם מהישפה הערבית?"—שאל המפקד משוטרים אחרים.

— "יאללא! אימינין" (לך יך מכאן!) היתה תשובתם.

על זה ענה ספייסר מגלי צחוק: — All right, they know the essential of the language

טוב מאד! יודעים הם את עיקרי הלשון...)

* * *

ומנית אני את הפוליטיקה הגבוהה לעורכים שלנו, במדור העליון, ואנו נעפוס בדברים פשוטים כא"י:

כדומה למשל, בעירית תל-אביב נמנתה וערה מיוחדת לקרא שמות חדשים לרחובות העיר העב-נית הראשונה.

הועדה החליטה לקרא לא שמות סופרים וד-עים ועסקנים צבוריים כגון: רחוב בוגרצ'וב או

רחוב שפאק, כי אם שמות התבורים והספרים של הסופרים.

ככה, למשל, יחליפו את רחוב אחר-העם בשם "לא זו הדרך", ואת התולות ומקום הרחצה בשם "המאח-נעורים"...

וכי יבוא תייר לת"א ויעמיד יהודי ברהיב לשאלו: "באיזה רחוב נמצאת הנמנסיח העברית?" וענה לו היהודי: — "לא זו הדרך"...

* * *

וישנו בת"א רחוב הנקרא בשם "רחוב בני שם", מפני מעשה שהיה: ברהוב אחר גרו פועלים סוציאליסטים ותסיר די הרבי מגור. פרצה מחלוקת ביניהם: הפועלים רצו לקרא את הרחוב בשם "קארל מארכס" והחז- (סוף בעמוד ז')